

Verschillende broden in gesprek met elkaar.

Het is met broden soms net als met mensen, luister maar! Er zaten eens verschillende broden aan tafel.

Ik ben een zondagskind, zei Puntbroodje.

Ik lig op tafel als de mensen feestvieren. Als de mensen mij zien, dan zijn ze blij.

Nee hoor, in de week zien ze mij niet. Dan heb ik vrijaf. Dan is er geen feest. Ik ben een feestbroodje. En dat vind ik prima!

En ik zorg voor het dagelijks brood op tafel, zei Volkorenbrood;

Als ik er niet zou zijn, zouden de mensen alle dagen honger lijden.

Ze zouden niet kunnen werken. Als de kinderen mij niet zouden eten, zouden ze niet sterk worden en niet kunnen spelen. Ja, mij heeft iedereen heel hard nodig. En dat vind ik prima!

Maar een brood als ik, pochte Stokbrood, is heel bijzonder. Ik ben lang en slank.

Jullie zijn dik en rond. Nee hoor, ik ben geen echt Vlaams brood. Ik kom uit een vreemd land. De mensen van hier eten mij op vakantie.

Ze kopen mij als het echt feest is. En dat vind ik prima!

Soms zeggen de mensen dat er mij helemaal niets zit, kwam Wittebrood tussenbeide.

Ze zeggen dat ze van mij weer snel honger krijgen. Maar toch heb ik veel vrienden.

Ze laten me niet op de plank liggen, hoor en dat vind ik prima!

Puntbroodje vond al dat gepraat maar niets.

Moet je dat horen: ik ben het lekkerst, en van mij worden ze sterk. Belachelijk gewoon!

Jij Krentebol, jij bent zo lelijk als de nacht. Jij met al je krentenbobbels. En jij

Volkorenbrood, jij ziet er maar vies uit. Jij met je vieze grijze pitjeshuid. En jij

Stokbrood, lange pier, je kunt niet eens in een normale broodtrommel. Blijf maar in het buitenland. Je hoort hier niet thuis. Zondags maak ik de dienst uit op tafel.

Alle broden werden erg boos over die verwaande kletspraat van Puntbrood.

Maar er waren nog twee bijzondere broden die iets wilden zeggen.

Ik ben het brood van het Joodse volk, sprak Matzebrood.

Ik ben niet mooi, kijk maar, Ik ben plat en droog en dun. De Joodse mensen hebben mij gemaakt voor onderweg. Toen ze weg moesten vluchten uit Egypte. In mij zit geen gist.

Ik heb niet zulke gistbuikjes als jullie. Daarom bederf ik niet.

Ik doe de mensen terugdenken aan God, die liefdevol is en de mensen aanspoort dankbaar, liefdevol en rechtvaardig te zijn voor allen.

Vooraf voor de armen, weduwen en wezen. Het is toch niet belangrijk of je mooi, lang of lekker bent? Je moet er gewoon zijn als de mensen je nodig hebben. En het geeft niet hoe. Ook in het gezin in Nazaret waar Jezus opgroeide, lag ik. Matzebrood op tafel. Als

Jozef mij in zijn handen nam om mij te breken en te delen, bad hij:

Wij danken U, Vader, Heer van hemel en aarde, voor het schone land waarop wij mogen wonen, voor het graan dat groeit onder uw zegenende hand, voor het brood dat Gij ons geeft om te leven. Dit breken van het brood bij de maaltijd, zei Matzebrood nog, zal later in het leven van Jezus een grote betekenis krijgen.

*Het leek wel alsof de broden onder de indruk van Matzebrood geraakten.
Geen van hen kon zo 'n mooie geschiedenis vertellen.
Maar ... er was nog een brood dat iets wilde zeggen. Luister maar.*

En ik, ik ben het brood van het christelijke volk.
Mij noemen ze Communiebrood. Ze noemen me ook wel Hostiebrood.
Ik zie er erg dun uit, gewoonlijk ben ik nog klein ook.
Eigenlijk heb ik heel wat gemeen met Matzebrood van het Joodse volk.
Je vindt me op een speciale tafel, een altaartafel, vooraan in de kerk.
Daar doen de christenen wat Jezus op die laatste avond, vlak voor zijn kruisdood en verrijzenis heeft voorgedaan: Jezus nam brood, brak het en verdeelde het onder zijn leerlingen en zei: 'Dit is mijn lichaam, gebroken voor u. Doe dit tot mijn gedachtenis'
Zo liet Jezus ook de beker met wijn rondgaan.
'Dit is mijn bloed,' zei Hij, 'voor jullie vergoten'.
Rond het communiebrood en de beker met wijn op de altaartafel komen de volgelingen van Jezus 's zondags in de kerk samen en gaan te communie.
De priester verdeelt mij als kleine hosties aan de aanwezigen in de kerk.
Als zij mij, Communiebrood, nuttigen, herdenken zij Jezus.
Als ze te communie gaan en Mij, Hostiebrood, eten, voelen ze zich met Jezus verbonden.
Dan ontvangen ze de kracht om te leven zoals Jezus dat deed.
Ik, Communiebrood, ben echt het levende brood, dat volop doet leven, vandaag en over de dood heen.

*Toen werd het stil onder de broden. Vooral Puntbroodje schaamde zich een beetje.
En de andere broden zeiden: wat zijn we toch ijdeluiten.
Zeker, we zijn broden; en brood stilt onze lichamelijke honger.
En we zijn God daar dankbaar voor.
Maar vergeten we toch niet dat er ook brood bestaat dat de honger van ons hart stilt:
het Communiebrood van de christenen.*

('Al de dagen van ons leven', Averbode, 2000 blz. 117)